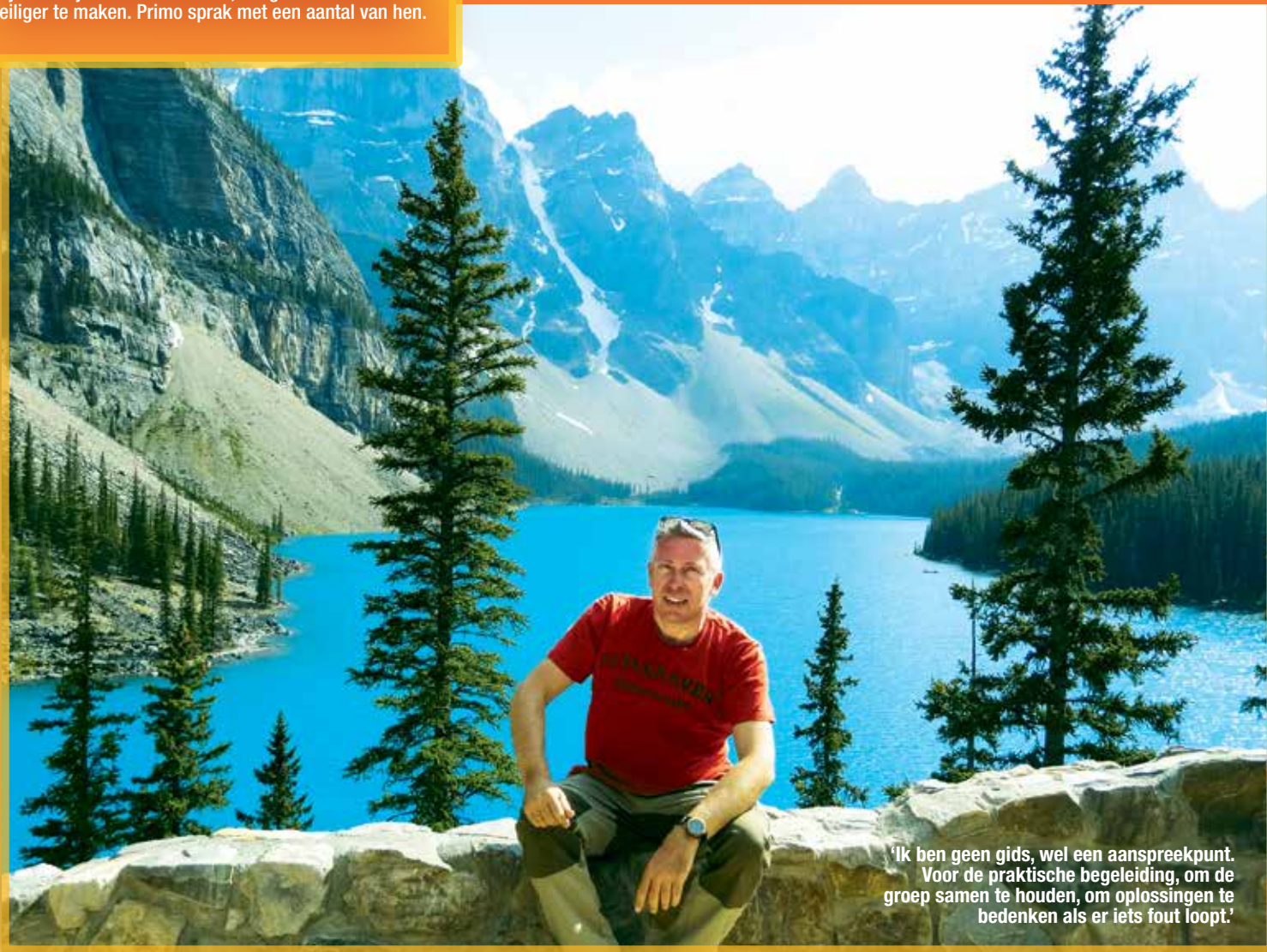

De zomermaanden zijn de vakantieperiode bij uitstek. Iedereen neemt het ervan en gaat op stap. Behalve dan de mensen die juist in die maanden aan het werk blijven om jouw vakantie beter, aangenamer en/of veiliger te maken. Primo sprak met een aantal van hen.

REISLEIDER DANNY PEETERS MAAKT JE DROMEN WAAR

'Ik ben geen gids, wel een aanspreekpunt. Voor de praktische begeleiding, om de groep samen te houden, om oplossingen te bedenken als er iets fout loopt.'

'Ik help mensen om zichzelf te overtreffen'

'Dat kan ik beter', dacht Danny Peeters (51) na zijn eerste verre begeleide reis, naar Sri Lanka. Dus werd hij prompt reisbegeleider. Sindsdien zet hij zich in om van de vakantie van mensen die aan zijn zorgen zijn toevertrouwd, het allerbeste te maken. 'Mijn reis is pas geslaagd als alle deelnemers supercontent zijn.'

Het was begin jaren negentig nochtans niet evident om reisleider – Danny Peeters heeft het liever over 'reisbegeleider' - te worden. Er bestonden geen

specifieke opleidingen: het enige wat mensen met interesse voor was toeroperators aanschrijven in de hoop ergens aan de slag te kunnen.

'Dat heb ik ook gedaan', zegt Danny Peeters. 'Via zo'n operator, Joker, kwam ik terecht bij de vrijwilligersorganisatie Karavaan Reisbegeleiding. Na een intensieve screening

waarbij vooral werd gelet op sociale vaardigheden, technische bagage en talenkennis, kreeg ik een aantal weekends opleiding. Hoe reis je? Hoe los je problemen op? En vooral veel over groepsdynamica en het omgaan met mensen. Ons ideaal is het waarmaken van de droomreis. Letterlijk dan: het perfect laten verlopen van de reis waar de deelnemers dikwijls al lang van dromen en waarvoor ze meestal behoorlijk wat geld hebben neergeteld.'

Die ideale reis is de betrachting. Slaag je daar ook altijd in?

DANNY PEETERS: Het is een streefdoel en het hangt ook niet volledig van ons af. Wij reizen met vrij kleine groepen, maar zet twaalf mensen samen en je krijgt sowieso

spanningen. Ik heb nog geen reis gedaan zonder spanningen, maar de vraag is natuurlijk hoe je daar mee omspringt, hoe je oplossingen vindt zodat alle deelnemers toch nog een fijne vakantie hebben. Gedurende twee, drie of meer weken karakters met elkaar verenigen en verzoenen die in wezen niet compatibel zijn, is het moeilijkste aspect van de opdracht. De rest krijg ik altijd en overal opgelost. Ik heb de wereld rondgereisd, ik krijg op alle continenten zowat alles gedaan, maar de grote moeilijkheid blijft de groep, de mensen. Hoe hou je die samen en gelukkig, hoe los je spanningen en conflicten op?

Terwijl de klanten wellicht steeds veeleisender worden.

Zeker weten, en er is ook een verschuiving geweest in dat klantenbestand. Toen ik begin jaren negentig startte, gingen mensen met een touroperator op reis naar een hotel met zwembad en kwam de begeleider er enkel aan te pas voor praktische zaken en eventuele uitstappen. Mensen accepteerden ook het gezag van de reisbegeleider omdat ze van niet beter wisten. Nu kunnen de meeste mensen zelfstandig reizen. Op internet kan je goedkope vliegtickets kopen en zelf hotelkamers boeken. Waarom zou je dan nog een reisbegeleider willen? Waarom zouden mensen als ik dan nog meegaan? Welnu, wij zijn mee om de reisbeleving te intensifiëren en te optimaliseren. We helpen mensen hun grenzen te verleggen. Heb je niemand aan je zijde die je stimuleert en helpt om zaken te doen waar je in je eentje nooit aan zou beginnen, dan verleg je geen grenzen, terwijl het op reis daar toch dikwijls om te doen is. Ik denk aan staptochten die je alleen of met je partner niet zou doen, omdat het te ingewikkeld is om zelf te organiseren of omdat je gewoon niet weet dat het mogelijk is. Of bepaalde voeding toch proberen. Een van mijn favoriete bestemmingen is Peru en daar laat ik mensen steevast cavia proeven. Wellicht zullen maar weinig alleenreizende Vlamingen in Peru cavia bestellen, terwijl het wel het nationale gerecht is. Zo'n beestje opeten, dat op je bord met pootjes en tandjes wordt geserveerd, is echt wel een grens verleggen. Of in Azië geroosterde insecten proeven. In Indonesië gaan we drie dagen op trektocht in de jungle en de lokale mensen die ons gidsen,

nemen dan een geitje of kippen mee die onderweg worden geslacht. Daar krijg je soms zeer emotionele reacties op. Mensen die huilen of boos worden omdat die dieren worden geslacht, terwijl ze thuis zonder nadenken elke dag naar de slager gaan. Als we mensen die we hebben begeleid jaren later nog eens ontmoeten, is het over dat soort zaken dat ze nog spreken.

Je doet de meest uiteenlopende bestemmingen, maar voor alle duidelijkheid: een reisbegeleider is geen gids.

Ik ben er voor de praktische begeleiding, als aanspreekpunt, om de groep samen en gelukkig te houden, om oplossingen te bedenken als er iets fout loopt. Voor het gidsen doen we een beroep op lokale mensen. Ook al ken ik pakweg Machu Picchu op mijn duimpje, toch blijven we met die mensen werken. Omdat het hun broodwinning is, omdat er in bepaalde landen niet veel meer is dan de toeristische industrie en ze bovendien deel uitmaken van een wereldomvattend netwerk aan nuttige contacten. Hun terreinkennis is trouwens altijd actueel. Voor de rest hebben we overal onze contacten. Dat zijn doorgaans geen commerciële contacten, maar lokale mensen die ons bij gelegenheid helpen omdat ze bijvoorbeeld een kamer hebben die ze voor ons kunnen vrijmaken. Dat zijn geprivilegieerde partners, zeg maar. Wanneer we vertrekken voor een wandeling op de Chinese Muur, ga ik met de groep bijvoorbeeld altijd langs bij een boerderijtje. Geen café, geen hotel waar men ons een traditioneel Chinees ontbijt voorziet. Noedelsoep met pikante pepers om half vijf 's morgens, het is weer eens iets anders. Die mensen spreken geen Engels en ik geen Chinees, maar toch blijven we dat contact onderhouden. Zo hebben we overal ter wereld adresjes. Die geven wij reisbegeleiders onder elkaar door. We geven mensen ook tips hoe ze zich best ergens kunnen gedragen of wat ze beter wel en niet kunnen zeggen. Als je in India of Afrika met iemand in gesprek raakt, kan je beter niet rechtuit zeggen hoeveel je voor die reis hebt betaald. Pakweg 3000 euro zegt die mensen niets. Voor hen is dat een abstract bedrag dat enkel bewijst wat men in zo'n streken dikwijls automatisch aanneemt, namelijk dat alle westerlingen miljonairs zijn. Dan kan je beter

een parallel trekken met iets wat zij kennen. En bijvoorbeeld zeggen dat je twee of drie keer de maandelijks huur voor je woning hebt betaald. Dat kunnen ze dan weer overzetten naar hun eigen situatie. Uiteraard zeg je ook beter niet wat je verdient, wat geen hinderpaal hoeft te zijn om met lokale mensen contact te hebben. Tijdens onze reizen stimuleren we veilige en respectvolle wederzijdse contacten. Respect is een belangrijk sleutelwoord. Ook bijvoorbeeld in verband met foto's. In principe zijn er weinig problemen, maar soms moet je over een situatie toch eerst eens nadenken voor je foto's begint te nemen. Of toestem-

Vlamingen zijn graag geziene gasten op wereldreizen. Rustig en respectvol, dat stellen lokale mensen op prijs

ming vragen. En als mensen aangeven dat ze het niet willen, doe het dan ook niet. In bepaalde culturen vrezen mensen dat met een foto een stuk van hun ziel verloren gaat, of soms zijn de omstandigheden er niet naar en wil men niet in zijn intimiteit worden gestoord. Je zou het ook niet leuk vinden als er bij de begrafenis van een geliefde opeens Japanse toeristen foto's nemen. De meeste mensen hebben daar ook begrip voor.

Maar er zijn er wellicht ook die altijd en consequent dwarzliggen.

Die zijn er ook. Mensen die redden: 'Ik ben op reis en ik doe wat ik wil!' En ik ben ook hun baas niet, hé. Als die mensen dat per se willen, dan doen ze maar en zien ze waar ze uitkomen. Alleen maak ik mij dan zorgen over wat dat voor ons als groep kan betekenen. Zo'n gedrag kan immers afstralen op de anderen. Ook qua kledij. In sommige culturen is een korte broek kinderledij en loopt een echte man altijd in lange broek. Blijf je in zo'n gebieden hardnekkig bij je short zweren, dan zullen de deuren eerder dicht blijven dan zich openen. Dan ben je wel op je vrijheid blijven staan om te dragen wat je zelf wil, maar het komt niet goed over en mensen zullen zich eerder van je afkeren, wat tijdens avontuurlijke reizen nooit de bedoeling kan zijn. Op de hoogte zijn van al die regeltjes, sociale codes en

plaatselijke gewoonten, is een van onze opdrachten. Net als improviseren. Ooit zat ik met een groep van twaalf vast bij de grens van Swaziland. De grens was dicht en er waren geen hotels in de buurt. We zijn dan bij een boerderij gaan aankloppen met de vraag of we daar onze tentjes mochten opslaan. 'Ben je gek?' zei de boerin. 'We maken wel plaats in huis!' Die dame, trouwens een grote fan van Helmut Lotti, heeft nog voor ons gekookt. **Voor zo'n reis begint, zijn er informatiedagen en kan je al eens kennismaken met de mensen die je zal begeleiden. Weet je meteen welk vlees je in de kuip hebt?**

Gaandeweg leer je nooit op je eerste indruk af te gaan. Ik let daarvoor op. Soms denk ik dat het met een bepaalde deelnemer nooit zal gaan, maar zit ik er compleet naast. Geef die mens de kans zichzelf te zijn en zich open te stellen en dan ontdek je soms een schitterende persoonlijkheid met wie het toch klikt. Maar ik heb ook al rampen meegemaakt. Twee mannen die enkel naar Zuid-Amerika gingen omwille van seks en elke dag vroegen waar de hoerenbuurt was. Dat moesten ze zelf maar uitzoeken. Soms zijn er ook geen oplossingen voorhanden. Mijn vrouw is ook reisbegeleidster. Haar overkwam het ooit dat tijdens een reis een koppel met elkaar brak omdat de man verliefd was geworden op een andere deelnemster. Hij was prompt van partner veranderd. Voor de in de steek gelaten vrouw was de miserie uiteraard enorm, maar daar was weinig aan te doen. Behalve troosten en proberen voor afleiding te zorgen. Soms zijn er deelnemers die op geen enkel vlak overeenkomen en die je constant uit elkaar moet houden, zodat ze zo weinig mogelijk met elkaar in de clinch kunnen gaan.

Anno 2016 zou je het anders verwachten, maar ik ben telkens weer verbaasd hoe slecht voorbereid sommige mensen aan zware reizen beginnen.

Mensen leiden dikwijls een druk professioneel leven en vinden niet

'Ik stimuleer de deelnemers ook om hun grenzen te verleggen. In Peru laat ik iedereen steevast cavia proeven, het nationale gerecht.'

altijd de tijd om zich te informeren. Ze kennen weinig van de cultuur van het land waar ze heengaan en zijn dikwijls slecht voorbereid op de reisomstandigheden. In de bergen ga je niet op stap in tennisschoenen. En nachten in de woestijn kunnen bitterkoud zijn, al is het er overdag snikheet. Die vestimentaire problemen kunnen vermeden worden door zo'n voorbereidende ontmoeting. Erger is het wanneer mensen zich niet aan medische

soort avontuurlijke wereldreizen graag geziene gasten zijn. We worden doorgaans ervaren als rustig en respectvol en dat weten lokale mensen op prijs te stellen. **Is de wereld gevaarlijker geworden?** Touroperators blijven weg uit gevaarlijke gebieden. Daarvoor volgen we de aanbevelingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken. En als een gevaarlijke situatie weer is genormaliseerd, zijn we doorgaans de eersten om die bestemming

„ Zet twaalf mensen samen en je krijgt sowieso spanningen

richtlijnen houden. Soms denkt men, ondanks waarschuwingen, water van de kraan of uit een beek te kunnen drinken omdat de lokale bevolking daar kennelijk geen last van heeft. Dat kan een fatale fout zijn. Ons westerse lichaam is daar niet op ingesteld en dat kan leiden tot serieuze gevallen van dysenterie. Mensen belanden dan soms in een ziekenhuis en dat wil je in sommige gebieden, waar zieke westerlingen consequent worden gepluimd, echt niet. Anderen stellen onmogelijke eisen. Iemand wilde tegen elke prijs bruin brood. Middenin de brousse van Mozambique! Anderen ergeren zich aan hagedissen op de kamer, terwijl je die in de tropen nodig hebt als levende insectenvanger. Of er zijn klachten over de aanwezigheid van mieren, wat in Afrika nauwelijks te vermijden is. De meesten hebben echter begrip en zijn, als het hen goed wordt uitgelegd, bereid om grenzen te verleggen. Vandaar wellicht dat Vlamingen op dat

weer op te pikken. Iran is een mooi voorbeeld. De gemiddelde Vlaming zal je wellicht gek verklaren als je zegt dat je naar Teheran gaat, maar daar is het nu weer heel veilig en het is ontgensprekelijk een schitterende reis. Veel streken in Afrika zijn nu riskant en er zijn landen waar je beter uit bepaalde gebieden weg blijft. Zoals in Colombia. In Zuid-Afrika blijf je beter niet hangen in Johannesburg. De eerste keer dat ik naar Peru reisde, was Het Lichtend Pad (*de maoïstische guerrillabeweging Sendero Luminoso, nvdv*) er nog actief en was het opletten, maar ondertussen is het er weer veilig reizen. Trouwens, buitenlandse toeristen moeten ook opletten in Belgische steden als Brussel of Antwerpen, hé. **Zijn georganiseerde reizen niet veeleer iets voor oudere mensen geworden?** Grappig dat je dat zegt, want er zit inderdaad een evolutie in en we spelen er zelfs op in. De passionele

reistempo. Ze willen niet meer alles zien in een zo kort mogelijke tijd, zoals jongeren, maar stellen zich al tevreden met het beter leren kennen van een landstreek of enkele steden. Daarnaast zijn er ook mensen die pas aan reizen toekomen. Hun kinderen zijn het huis uit en de eigen woning is afbetaald. Dikwijls is het voor hen de eerste stap buiten Europa en maken ze zich daar toch wel zorgen over. Sommigen zijn zelfs een beetje bang voor al dat onbekende. Niets mooiers dan die mensen over hun zorgen en angsten heen helpen en hen te zien genieten van iets waarvan ze al zolang hebben gedroomd. Hun ontroering te zien wanneer ze voor het eerst worden geconfronteerd met iets wat ze enkel van foto's of uit documentaires kennen. Een landschap, een gebouw, een kunstwerk, mensen. Ik heb iemand zien huilen bij het aanschouwen van Machu Picchu. 'Ik droomde hier al van toen ik twintig was en nu ben ik zestig', vertrouwde die dame me toe. Zoiets mee helpen waarmaken, ervaar ik als een privilege. Ook al verdien ik er niets mee, want ik ben zoals de andere begeleiders van Karavaan vrijwilliger. Anderzijds heb ik wel de hele wereld bereisd en alle wereldwonderen gezien, behalve dan Petra (*in Jordanië, nvdv*). Ik kan het enkel aanraden, maar onderschat het vooral niet. Gedurende de hele reis ben je constant in de weer en 24 uur op 24 aanspreekbaar en verantwoordelijk. Na zo'n reis ben je dus bekaft. Maar als de mensen ervan genoten hebben, heb ik dat er graag voor over.

Tekst: Dominique Trachet

GA EENS OP TUINSAFARI

Met een wilde tuin begint het avontuur al aan je achterdeur: smullen van rode vruchten, machtige kampen bouwen en uitrusten in de schaduw van een bonentipi. Ga mee op safari en ontdek een vaak vergeten paradijs: je eigen tuin. Genieten van je tuin, is niet moeilijk. Je zet gewoon een comfortabele stoel buiten en komt tot rust. Het is de plek waar je echt eens aan jezelf mag denken. Stel jezelf de vraag: 'Waarvoor dient mijn tuin eigenlijk?' Als het is om te genieten of om de kinderen zich te laten amuseren, dan moet je ervoor zorgen dat je dat ook doet. Hark de bladeren van je tuin bij elkaar en spreid ze uit rond de stam van een boom. Beter humus vind je niet. Je bomen zullen beter groeien en je bespaart jezelf een rit naar het containerpark. Bovendien is het een paradijs voor regenwormen en spinnen, die op hun beurt een feestmaal zijn voor merels, mussen en roodborstjes. Een snel bijenhotel: klief een houtblok doormidden, boor een aantal gaatjes in het hout en leg het blok in de zon. Bijen hebben naast nestgelegenheid ook nectar nodig. Plant naast je hotel een pak inheemse bloemen. Echt genieten in je tuin, doe je door een bonentipi te bouwen voor je kinderen. Maar ook met een blotevoetenpad dat je aanlegt met houtsnippers, een zonnebloemencirkel om in te chillen of een hangmat van waaruit de rodebessenstruik net binnen handbereik ligt. Meer tips om te genieten van je tuin? Surf naar natuurpunt.be/tuin en download daar het gratis e-boek met massa's praktische tips. Ga aan de slag en maak van je tuin een mininatuurgebied!

Niets leuker in de tuin dan een bonentipi bouwen voor en met je kinderen.

© Foto: Joeri Cortens